

nexe

Revista de l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra

Notícies *pàgines 6 i 7*
Deu anys
d'Humanitats

Notícies *pàgines 6 i 7*
Deu anys
d'Humanitats

Notícies *pàgines 6 i 7*
Deu anys
d'Humanitats

Activitats *pàgines 8 i 9*

No parem ni a l'estiu

notícies

3 Cinema amb drets

4 Més notícies

Convenis amb el TNC, l'ESCI, bateig de submarinisme; nova versió electrònica del butlletí NexeNews

5 Espai de Teatre

Resum de la temporada 2002-2003

opinió

7 Roger de Llúria

Atac al TramBesòs!

especial

8 Setmana del màrqueting 2003

Àlbum de fotos

els antics alumnes

10 Vincles

Continua la cadena d'antics alumnes

12 Cuina

Plats de tardor

13 Ni blanc ni negre

Supervivència de la llengua catalana

14 Viatges

Noruega

15 Viatges d'estar per casa

En tren a València

16 Cultura

El paper de la dona / El món aquàtic al cinema

18 Nico

Els trens regionals i l'AVE

19 Murphy

????????

Aixequem el teló. Acaba de començar un nou curs. Encara que a la majoria de nosaltres ens és ben igual, perquè fa temps, poc o molt, que no passem per les aules. Però alguna cosa s'olora a l'ambient. L'augment del fum dels cotxes, ara plens de nens, potser? La colònia *para bebès* dels reclenxinats novatos universitaris que inunden el metro? Sigui el que sigui, tornem a començar, tot i que de fet no hem arribat mai a acabar, i ens disposem a posar-nos les piles per a aprofitar al màxim el temps de feina i d'oci per al nou curs 2003-2004.

Quan diem *nou* volem sentir a parlar també de *novetats*. A l'Associació n'hi hauran unes quantes (seguiu llegint la revista), però potser la més destacada és la de l'acord arribat amb el **Teatre Nacional de Catalunya**. És una bona notícia constatar que la línia imaginària, tan imaginària com la quarta paret, que separa el *món del teatre* del *món real*, s'està esvainint poc a poc. Ja ho va dir el gran **William Shakespeare**, allò de «*the world is a stage*». Per tant, és absurd i contraproduent entossudir-se a allunyar el teatre de la societat. El teatre diverteix, emociona, indigna, fereix, precisament perquè ens col·loca un mirall davant dels nassos, i no precisament per a ajudar-nos a rentar-nos les dents o a treure'ns les lleganyes. O potser sí, però en sentit figurat.

Potser per això l'Associació recolza des de fa gairebé set anys, que es diu aviat, l'existència d'una Aula de Teatre. És cert que hi ha gent que pensa que el teatre no serveix per a res, que és una activitat poc productiva i que no aporta tant com un curs de nòmines o de prevenció de riscos laborals (legitimíssims tots ells, d'altra banda). Potser aquesta gent volen seguir rentant-se les dents o treient-se les lleganyes mecànicament i en sentit literal cada dia de la seva vida sense parar-se a pensar el sentit d'aquesta, sense encarar-la amb esperit crític, sense riure-se'n d'ells mateixos. Cadascú que faci el que vulgui. Al capdavall, si el món és un escenari, necessita de tot tipus de personatges.

Passen els anys i l'associació va canviant: es creen noves activitats, desapareixen unes altres, i les juntes directives canvien de composició. L'activitat de l'aula de teatre es manté en canvi indefectiblement any rere any: passen els presidents però cada juliol surt l'anunci que estrenen nova funció i ens conviden a tots plegats (pagant, és clar) a anar al *zulo* de torn a veure 'ls i a fer veure que som unes persones amants de la cultura.

Certament és meritori que aguantin tants anys i que ho facin fent un producte que diuen que és d'una alta qualitat. El problema és que tanta dosi de teatre ens acaba avorrint als socis, que com un servidor, mireu *Salsa Rosa*, anem al cinema a veure *Terminator 3* o duem al cotxe els CD dels *Triunfitos* comprats a la manta. Ens castiguem amb teatre a la revista, a la web i fins i tot quan es fa un acte com el Xè aniversari de la UPF. I ara, per rematar-ho, als correus electrònics que envia l'associació a més del teatre ens castiguen amb sortides gratuïtes a la Filmoteca!

Ja sabem que el teatre és una activitat *cool* i que li dona un aire intel·lectual a l'associació... però algú s'ha parat a pensar en què hi ha molts socis que preferiríem gastar el que es gasta en teatre muntant sopars de promoció, per citar només un exemple?... I per què se subvenciona un taller de teatre i no se subvenciona un taller per aprendre a jugar a volei-platja? Totes dues activitats són igual de socialment saludables i segurament atreuen al mateix nombre d'usuaris.

Potser existeix un poderós *lobby* proteatre a la nostra Associació. Però la realitat és potser que han estat ells els qui s'han mogut més per aconseguir els diners i que, al capdavall, queixar-se de les activitats que es fan sense dur propostes fermes d'activitats alternatives és parlar per parlar. Vist que potser un servidor cau en aquest darrer grup, no em queda més remei que començar a pensar en una proposta alternativa... o potser anar a veure les funcions que els del teatre fan i després valorar.

Cicle de curtmetratges a la UPF

ANDRÉS RAMÓN LLULL

L'Associació d'Antics Alumnes va celebrar la setmana del 28 al 31 d'octubre el *I Cicle de Curts i Conferències de Drets Humans*, amb la col·laboració del departament de Periodisme i Comunicació Audiovisual, i com a activitat paral·lela a la secció no competitiva del *I Festival Internacional de Cine i Drets Humans*.

L'objectiu del Festival és mostrar els problemes de la societat en què vivim a través del cinema. Tots els curts que participen expliquen històries reals en les que s'ha vulnerat els drets humans. El festival és un reflex important d'històries i situacions diverses que passen al nostre món i que difícilment tenen l'oportunitat de ser vistes en sales de cinema.

Cal tenir present que no és fàcil que un film sobre drets humans esdevingui un èxit comercial. L'èxit, en gran mesura sembla, que depèn de les estrelles que hi intervenen, de pressupostos fabulosos i de temàtiques que atreguin les audiències. Però hi ha una altra mesura d'èxit paral·lela: és l'èxit que assoleixen pel·lícules fetes amb pressupostos modestos, que mostren gent del carrer en les seves circumstàncies, de documentals que descobreixen veritats al marge d'interessos econòmics, o de càmeres que s'introdueixen allà on les altres temen ficar-s'hi.

En el petit Festival de l'Associació es van tractar temes com els drets de la dona, els drets dels immigrants, els drets de la infància i els drets de la salut. La proposta consistia en passa un curtmetratge i més tard fer una taula rodona per parlar d'aquestes temes. Per aquestes taules rodones van passar destacats membres del món institucional, món acadèmic, ONGs i partits polítics. Després es va fer un debat amb els assistents al l'acte. El Festival era completament gratuït i l'entrada era lliure. El Festival, una iniciativa de l'Àrea de Cooperació i Solidaritat de l'Associació, és una mostra del compromís que aquesta ha adquirit amb el cinema, que també es reflexa amb les sortides que cada setmana es fan a la Filmoteca.

El primer curt, dintre del tema de drets de la dona, que es va projectar, va ser *Asil (Asylum)* un documental nord-americà dirigit per **Sandy McLeod** i **Gini Reticker**. Tracta de **Baba**, una dona jove de **Ghana**, que busca el seu pare per a que li doni la seva benedicció i li permeti casar-se amb l'home que estima. La seva alegria en trobar-lo es converteix en un malson quan ell es nega a que es casi amb el jove que estima i insisteix en que comparteixi la vida

Fotograma de la pel·lícula 'Poison', que es projecta al festival

amb un home més gran que ella. A més, vol que se li practiqui l'ablació, com és costum a la seva tribu. Per tot això, **Baba** es veu obligada a fugir del poble del seu pare i busca refugi als EEUU, on es veurà atrapada per Immigració.

El segon curt, dintre del tema de drets d'admissió, va ser *Drets d'Admissió*, una producció espanyola dirigit per **Miguel Ángel Calvo Buttini**. Tracta d'un dia qualsevol, en una ciutat qualsevol, en les vides de personatges diversos amb les seves contradiccions. El tercer curt, dintre del tema drets de la infància, va ser *Verí*, una producció Italo-Tailandesa. Tracta de **Sanpeet Petnonnoi**, un nano de set anys que viu al *triangle d'or*, la regió pobre del nord-est de **Tailàndia**. Com molts altres nens de la seva edat, **Sanpeet** guanya alguns diners extra per la seva família practicant *kickboxing*. Mentrestant, el govern tailandès eludeix les seves responsabilitats en relació a la

realització d'aquests combats. El *Kickboxing* s'ha imposat entre els joves com una manera d'evitar les temptacions de l'opi, l'heroïna i les drogues en generals, molt comunes en aquesta àrea. Tot i això, també té un costat negatiu: el joc il·legal que genera. A menor pes del boxejador, més pugen les apostes: això converteix **Sanpeet**, amb setze quilos, en un oponent molt interessant.

Per últim, el quart curt, dintre del tema de drets de la salut, va ser una producció sud-africana dirigit per **Ouida Smit** i **Madoda Ncayiyana**. Aquest curt commovedor mostra una nena que acaba de perdre la seva mare a causa de la sida i lluita per fer front a la seva pena i confusió. Quan un noi enganxa al seu estel de paper el dibuix que ha fet de la seva mare, aquest gest d'amistat i l'alegria compartida de fer volar junts l'estel faran que la nena torni a somriure.

Cua davant la seu del TNC, a l'avinguda de la Meridiana de Barcelona

El Teatre Nacional de Catalunya ofereix descomptes als socis

Nou conveni amb el TNC

REDACCIÓ

L'Associació ha signat darrerament un conveni amb el Teatre Nacional de Catalunya (TNC) per tal de difondre l'activitat teatral entre els seus associats. Una de les conseqüències immediates d'aquest conveni és el descompte que a partir d'aquesta temporada gaudiran els associats que adquireixin entrades per a les estrenes del TNC: 20% durant els deu dies posteriors a l'estrena i 10% la resta de dies. El conveni també

inclou la possibilitat de realitzar activitats conjuntes entre l'AAAUPF o el TNC, com visites guiades al teatre o trobades amb l'autor o director de l'obra en escena. Si voleu tenir informació de darrera hora sobre el TNC, consulteu el nostre butlletí setmanal cada dilluns.

D'altra banda, també s'han concretat nous avantatges amb el RACC i amb GMAT, dels quals us donarem compte al Nexe-News i a la propera revista

Estigueu atents al butlletí setmanal!

Com ja deveu haver vist, el popular butlletí electrònic setmanal (el **Nexe News**) va patir un *lifting* fa unes setmanes, amb l'objectiu de fer-lo més atractiu. Des de fa més de dos anys el butlletí us ajuda a saber, cada dilluns, les activitats que es desenvolupen a l'Associació o a la Universitat, així com tenir accés de primera mà a nous avantatges comercials o ofertes de darrera hora. Els nostres lectors, per exemple, han pogut accedir a promocions gratuïtes per a anar al teatre o batejos de submarinisme a preus reduïts.

Estigueu atents al butlletí: aquest curs continuarà portant informació útil i també accés a nous serveis i activitats. Si no el rebeu, contacteu amb la secretaria de l'Associació (antics.alumnes@upf.edu).

Atenció!

Molts de vosaltres no podeu rebre el butlletí electrònic setmanal (Nexe News) perquè el vostre correu està ple. La causa són els populars comptes de correu del tipus Hotmail, que tenen una capacitat molt limitada. Us animem a provar el sistema de webmail que teniu gratuït (idèntic al correu de la universitat), ja que disposa de 10 cops més capacitat que el Hotmail. També podeu redirigir-lo cap a un altre compte de correu o configurar-lo com a correu POP3 (és a dir, que us descarrega els missatges en un programa com l'Outlook Express o el Mozilla). Així no perdreu informació ni accés a les promocions.

Bateig de submarinisme

DAVID RODRÍGUEZ

El passat 12 de juliol es va programar un bateig de submarinisme a Tossa de Mar, a les instal·lacions del diving center **L'Àmfora**. Amb una mica de retard, provocat per les caravanes pròpies d'aquestes dates, vam anar arribant al punt de trobada i coneixent-nos per primer cop: malgrat que gairebé tots érem associats, era el primer cop que ens trobàvem.

Un cop vestits de submarinistes professionals vam passar a escoltar una xerrada teòrica on se'ns va explicar en què consistia un bateig de submarinisme i el funcionament del material que hauríem de dur.

Carregats amb l'ampolla i els patos ens vam endinsar a les aigües de Tossa de Mar, en un dia envejable de sol i bona mar. Allà va venir la prova de foc: capbussar-se utilitzant l'ampolla. La prova de foc va ser superada àmpliament i cap dels participants no va tenir problemes. Al final, la mitja hora d'immersió (limitada a l'oxigen que duiem a les ampolles) es va fer curta.

Adalt, la Maite i l'Àlex. A sota, un detall de la Maite en plena immersió

Després d'una estada una mica més llarga del compte a la platja (no hi ha res perfecte en aquesta vida) vam retornar al centre on ens vam dutxar i vam donar per finalitzat el bateig. Alguns de nosaltres vam continuar després la trobada anant a dinar (a les 5 de la tarda!) plegats, per després tornar a Barcelona per poder veure la representació de l'Espai de Teatre.

Wild(e): una nit d'estrena

Voleu saber com és una nit d'estrena teatral en tota regla ?
 El **Xavi Pons**, membre de l'Aula de Teatre de l'AAAUPF, ens fa cinc cèntims de l'última que el grup ha viscut... i sobreviscut

Aquesta vegada serà des de dins. Suposo que us preguntareu què vull dir. Molt senzill. Si no estic equivocant, els articles publicats fins ara a **nexe** després de l'estrena del Grup de Teatre de l'Associació han estat elaborats pel director/s del muntatge/s o bé per algun il·lustre i benevolent espectador que ha valorat positivament la nostra tasca. Aquest any m'ha tocat a mi –un actor del grup– escriure aquestes línies.

I què puc explicar? Misèries del grup –això no toca!!–, qüestions tècniques –això no em correspon!!– ... doncs alguna cosa que no s'ha explicat fins ara: Una nit d'estrena (aprofitant que l'estrena de *Wild(e)* potser ha estat la més sucosa que he viscut mai).

Wild(e) es va estrenar al Centre Cívic de Cotxeres Borrell, un local amb bones condicions - i més tenint en compte les places on el grup havia toreat abans - però on vam patir uns horaris una mica incompatibles amb les nostres jornades laborals i on no vam disposar dels mitjans tècnics, força complets, per altra banda, fins a darrera hora. Així, **Vicens Calabuig** va haver de muntar la seva esplèndida escenografia el mateix matí de l'estrena i en **Carles Fernández** va acabar la prova de llums minuts abans d'entrar el públic a sala.

Però, malgrat aquests i altres problemes, el dia 27 de juny a les 22 hores (amb els nervis d'una nit d'estrena a flor de pell) s'aixeca el tel·lò.

Els 16 actors vestits de blanc *Colón* són a escena durant els 35 primers minuts de l'obra, enmig d'una festa on –cras error!!– es beu en copes de vidre... Un petit inconvenient tenint en compte que els convidats van descalços. Tot trascorre dins la més «absoluta normalitat» (només algun diàleg que desapareix, alguna música no prevista... petites coses que donen caliu a la situació i que miraculosament el públic no descobreix), fins que la Llei de Murphy entra a les nostres vides: *crashh!!!!* una copa de vidre es trenca al final de la festa. Tothom se n'adona (públic inclòs); els nervis afloren (o millor dit, reafloren). Què fem? **1)** Continuem sense fer res; descartat, no podem convertir l'escenari en un *reality show* amb actors sangrant com un Sant

Crist! **2)** Parem la funció i recollim els vidres? Noooo, què *cutre!!* (no hem tallat mai cap representació i no serà aquesta la primera vegada) **3)** Sortim amb sabates de carrer? Més *cutre* encara!!! **4)** Que surti a escena qui vulgui i el que no que es quedi? Impossible, és absurd!!!! **5)** Solució: a) Que l'eficient majordom de *Wild(e)* (**Lluís Cante-**

l'actor no la identifica! En un acte de valentia impressionant (i de *morro!!*) surt sense la maleta i apareix amb un anuari entre les mans que ha de treure unes rèpliques més enllà. Els companys d'escena pensen: «**l'Eduard s'ha tornat boig?**». El públic pensa: «**m'he adormit durant deu segons i m'he perdut alguna cosa?**». Preguntes que

De dreta a esquerra, a la fila de sota: Raquel García, Maria Fontanals, Eduard Alejandro, Teresa Capel, Judith Guasch, Susana Maluenda i Carme Sánchez. A la fila superior: Olga Turró, Josep Llàcer, Montse Clotet, Xavi Pons, Carles Fernández, Marta Dalmases, Oskar Aragonés, Carles Chulià, Eva Cartanyà

ro) surti a escena amb la dignitat que el caracteritza i amb l'escombra i el recollidor millori la situació b) Entreacte en el moment en què la funció ho permeti. Fet. Pausa.

La situació està controlada, s'ha netejat bé l'escenari, sembla que el públic està animat ... és el moment de continuar.

El segon acte trascorre també dins una absoluta normalitat (sense cometes), però quan ja som a punt d'arribar al final, la Llei de Murphy reapareix.

A la darrera escena, **Frank Worthing** (**Eduard Alejandro**) ha de treure una maleta a escena. La maleta en qüestió ha sofert una mutació minuts abans de començar, i

només van poder respondre aquells qui van repetir *Wild(e)* a alguna de les tres funcions següents, on es va explicar del tot l'origen de **Frank Worthing** i on va sortir a escena la ditxosa maleta.

Tres funcions (una més al Centre Cívic de Cotxeres Borrell i dues al Centre Cívic d'Horta-Guinardó) on va gaudir el públic, vam disfrutar nosaltres i vam tenir la satisfacció de superar les adversitats del *per molt difícil que t'ho posin*. Tres funcions on també va sortir alguna que altra proposta deshonestament d'algun espectador entusiasmada per a que *Wild(e)* torni algun dia a pujar a un escenari. Amén.

Nexe us presenta una tria de les ofertes i descomptes que ofereix l'Associació als seus membres.

<p>viatges</p> <p>Tarifes preferents</p> <p>SOL MELIÀ Preus especials als hotels de la cadena si es fan les reserves amb un codi especial</p> <p>www.solmelia.com</p>	<p>banca</p> <p>Condicions especials</p> <p>CAIXA CATALUNYA: Productes financers especials</p> <p>www.caixacat.es</p>	<p>0195</p> <p>Caduca final 03-02</p>	
<p>SOCIACIÓ D'ANTICS ALUMNES UNIVERSITAT POMPEU FABRA</p>	<p>oct: cine</p> <p>Entrada gratuïta</p> <p>FILMOTECA Entrada gratuïta dintre de les sortides al cinema del Cine-Fòrum de l'Associació</p> <p>andres.ramoni1@aaa.upf.es</p>	<p>ensenyament</p> <p>Descompte fins al 10%</p> <p>IDEC 5% de descompte en cursos llargs (masters) i 10% en cursos curts.</p> <p>www.upf.es/idec</p>	<p>ensenyament</p> <p>Preus especials</p> <p>PROGRAMA D'ENSENYAMENT D'IDIOMES UPF Preu de comunitat universitària (descompte de 150 euros)</p> <p>www.upf.es/pei</p>
<p>salut</p> <p>Descompte fins al 66%</p> <p>UNIPSA-SANITAS Entre un 10% i un 66% de descompte en la prima mensual.</p> <p>www.sanitas.es</p>	<p>ensenyament</p> <p>Preus reduïts</p> <p>PANGEA Preus reduïts en els cursos d'Internet que organitza.</p> <p>www.pangea.org</p>	<p>oct: esports</p> <p>Descompte del 10%</p> <p>RUBBER-RIVER. AVENTURA Diputació 14. 25560 Sort 10% de descompte a les seves activitats d'esports d'aventura</p> <p>www.rubber-river.com</p>	<p>oct: esports</p> <p>DiR</p> <p>Descompte del 10%</p> <p>CENTRES DiR Descompte del 10% la quota mensual.</p> <p>www.dirfitness.es</p>
<p>CLINICA BAVIERA INSTITUTO OPTALMOLOGICO EUROPEO</p> <p>salut</p> <p>Descompte del 30%</p> <p>CLÍNICA BAVIERA 30% de descompte sobre el preu normal de les intervencions de cirurgia refractiva.</p> <p>www.qualimedic.net</p>	<p>i molt més...</p> <p>www.anticsupf.net</p> <p>web</p> <p>A l'apartat serveis de la web de l'Associació podeu consultar el llistat complet i actualitzat dels avantatges comercials</p> <p>www.anticsupf.net</p>	<p>CAIXA CATALUNYA</p>	<p>D'ANTICS ALUMNES UNIVERSITAT POMPEU FABRA</p>

Amb tot això, en un curs et pots arribar a estalviar...

<p>exemple</p> <p>Per una quota de 30 euros* l'any...</p>	<p>Descompte en el Teatre Nacional de Catalunya (TNC) en l'adquisició de fins a 2 entrades per soci (entre el 10% i el 20%): 9 euros</p> <p>↓</p> <p>9</p>	<p>Descompte al curs de GMAT que organitza l'Anglo American Institut del 10% del cost de 700 euros: 70 euros</p> <p>↓</p> <p>70</p>	<p>Descompte en un curs general d'idiomes al Programa d'Ensenyament d'Idiomes de la UPF: 180 euros</p> <p>↓</p> <p>180</p>	<p>Descompte al Master en Dret del Treball i de la Seguretat Social organitzat per l'Idec: 5% del cost: 5.750 euros: 288 euros</p> <p>↓</p> <p>288</p>	<p>Total</p> <p>↓</p> <p>547</p>
<p>9 + 70 + 180 + 288 =</p>					

*QUOTES DE L'ANY 2003. S'HAN D'AFEGIR 30 EUROS MÉS DE DRETS D'INSCRIPCIÓ SI HAN PASSAT MÉS DE DOS ANYS DES DE LA GRADUACIÓ

Amb Maragall, van ser les palmeres (a la platja, a l'aeroport, a totes les rambles de la ciutat...). Amb Clos, són els tramvies (a la Diagonal, al i pel Fòrum...). Què tocarà, després? El Roger de Llúria analitza l'esport municipal per excel·lència: les pifiades urbanístiques

Un tramvia anomenat Trambesòs

Un dels obsequis que ens ha portat aquest estiu de 2003 ha estat l'inici de les obres del tramvia al carrer Wellington, tot just a tocar del campus. L'aparició de tanques i els desviaments fan presagiar l'inici immediat de les obres. Però tranquil·litzeu-vos: no hi haurà tramvia fins el 2005. Ja se sap que això de l'obra pública, com les instàncies de gestió acadèmica, requereix el seu temps.

Malauradament, el tramvia és la darrera de les modes a les que ens té acostumats sistemàticament l'Ajuntament de torn. Durant un temps, la moda fou construir autopistes urbanes i *scalextrics*, que tenien la magnífica particularitat d'inundar-se després de la primera pluja d'estiu. Després, la moda va ser tapar-les al cap de poc de fer-les. La moda actual és posar tramvies en zones a les que no arriba el metro, en alguns casos a desgrat dels veïns de la zona que veuen com la possibilitat que els arribi el metro s'esvaeix.

És una llàstima que el tramvia arribi tard i malament. Moltes ciutats europees ja es van adonar que podia ser una eina de transport que assegurés capacitat i flexibilitat amb uns costos més o menys reduïts. Ciutats com Grenoble, Montpeller o Estrasburg han vist millorada la seva qualitat de vida amb la introducció del tramvia. Aquí han hagut de passar dècades (el primer projecte data de finals dels 80) per a posar la primera línia de tramvia. I tal com va tot encara haurem d'esperar per a veure'ls funcionar. Segurament serà llavors quan més d'un s'adonarà que els tramvies són una bona sol·lució.

Un altre nyap és el trajecte triat pel pas del tramvia: ni el pitjor enemic del transport públic ho hauria fet millor. Dóna la sensació que s'ha muntat un tramvia per omplir carrers poc transitats o reformes que no han acabat de funcionar, en lloc de satisfer necessitats de transport públic. Fixeu-vos en el recorregut d'aquest tramvia per adonar-vos de la magnitud de l'alcaldada: **Wellington - Av. Meridiana** (reformada fa poc més de cinc anys) - **Pl. de les Glòries Catalanes** (en continua reforma) - **Diagonal** (reformada fa quatre anys) - **Gran Via** (autopista urbana en vies d'extinció per petició veïnal) - **Rambla de la Mina** (per fer) - **Fòrum 2004** (ja era rar que no hi aparegués).

Si s'observa sobre el mapa la línia, i un s'ha passejat una mica per la zona on passa, no deixa de sorprendre (a) el final de la línia al carrer Wellington i (b) un traçat que torna a posar potes enlaire carrers que fa pocs anys van ser arreglats de cap a

peus. Certament es podia perllongar la línia tranquil·lament de Wellington fins a l'estació de França (un altre espai que no saben què fer-ne) i d'allà que anés directament a Drassanes o al Port Vell. Factible ho és: per les avingudes per on passa (Marquès de l'Argentera i Circumval·lació) hi ha espai de sobres i poc trànsit. Amb una prolongació així s'aconseguiria connectar via tramvia gairebé tots els edificis del campus de la Pompeu, i segurament augmentaria la demanda de transport (es podria anar del Port Vell al Zoo, per exemple, una ruta bastant utilitzada pels turistes que inunden aquesta ciutat).

És clar que una cosa és la rendibilitat econòmica i satisfer les demandes dels usuaris i una altra poder sortir a les fotos (dues inauguracions donen més fotos que només una) i poder anar aixecant i tapant carrers, amb l'aquiescència dels empresaris del ram del ciment i de l'obra pública.

Per cert, s'hi podran pujar bicicletes, al tramvia ?

Web oficial:
www.trammet.com
Web no oficial
www.tramvia.org

Glòria a les Glòries!

I ja que hi ha excavadores a les rodalies, es podria aprofitar per tirar a terra el nus de les Glòries, el major nyap de la Barcelona olímpica, compartit *exaequo* amb la monstruosa façana de El Corte Inglés de Plaça Catalunya. És normal que els planificadors s'equivoquin en les projeccions: ningú no pensava l'any 90 que en una dècada la Gran Via esdevindria un carrer normal i corrent. El que ja no s'entén és aquesta obsessió en ignorar la realitat i continuar afirmant que aquella monstruositat és necessària pel trànsit quan a uns pocs de metres hi ha un semàfor que li treu tota utilitat. El nus elevat actualment no serveix per a res més que per crear una barrera arquitectònica al bell mig de la ciutat.

Glòria a Humanitats!

Llegeixo al darrer número de la revista **nexe** que la Facultat d'Humanitats s'ha apuntat a la creixent moda de fer actes amb graduats sense comptar amb l'Associació d'Antics Alumnes. Aquest no és un fet aïllat, sinó tot el contrari. Segons comenten, el President de l'Associació va agafar una bona empipada quan el van convocar d'un dia per l'altre a una taula rodona sobre sortides professionals ja programada feia mesos. D'altres membres de la Junta no van tenir aquesta sort: es va considerar que no calien antics alumnes per explicar als futurs graduats les sortides professionals. Després hi ha alguns que es sorprenden de l'escassa assistència...

L'èxit de la primera

Adalt, la maite i l'Àlex, ????????. A sota, un detall de la Maite en plena immersió

Felicitats a cadascun dels 150 participants de tot arreu que van fer de la *1a Setmana de Màrqueting* un èxit sense precedents dins la nostra Universitat Pompeu Fabra. Aquest projecte va aglutinar 30 empreses de deu sectors diferents del 7 a l'11 de juliol de 2003. Fruit de l'èxit hem cregut oportú, d'ara en endavant, oferir aquest pont entre empresa i universitat com a una activitat anual.

La *Setmana de Màrqueting* és un projecte conjunt del programa **Master in Business Administration (MBA)** de la Universitat Pompeu Fabra i de les **Associacions d'An-**

tics Alumnes de la UPF i de l'ESCI. L'acte compta amb la col·laboració de la **Jove Empresa Fabra** i del **Club de Màrqueting de Barcelona**, que ha fet gran difusió de l'esdeveniment entre els seus més de 1.000 socis. L'objectiu del curs és apropar els estudiants i professionals al món real de les empreses de diversos sectors i als seus departaments de màrqueting. Entenem com a màrqueting aquell departament que fa moure i lidera l'empresa, ja que és on es dissenyen estratègies com llançament de promocions, nous productes o reposicionament dels existents, noves

campanyes de televisió, decisions de preus, distribució, etc.

En aquesta primera edició els cursos, es van organitzar deu taules rodones, una per sector. Entre les dues sessions de cada dia, hi havia un *coffee break*, on els participants interactuaven de manera distesa amb els ponents. A cada taula rodona es programaven tres ponències de 25 minuts, on cada participant introduïa breument la seva empresa i ens il·lustrava un cas pràctic de les diverses estratègies de màrqueting portades a terme. Al final de les exposicions hi havia un debat obert, que enriquia el curs.

setmana del màrqueting

Adalt, la maite i l'Àlex, ????????. A sota, un detall de la Maite en plena immersió

Els deu sectors que van participar a la primera edició van ser els següents: *Màrqueting de Luxe, Màrqueting Social, Màrqueting Financer, Màrqueting de grans marques de tèxtil i calçat, Màrqueting Esportiu, Màrqueting de distribució i on-line, Màrqueting Editorial, Màrqueting d'alimentació, Màrqueting de productes de bellesa i higiene i Màrqueting de begudes*. En aquesta primera edició, vam comptar amb empreses de primera línia, com ara: **Frigo, Pastas Gallo, Deutsche Bank, Banc Sabadell, Tous, DiR, FC Barcelona, Mundo Deportivo, Alcampo, Condis, Nike, Diesel,**

Quicksilver, Revlon, Granini, Aquarel de Nestlé, Zeta Multimedia i MRW, entre d'altres. Podeu trobar més informació en la següent direcció d'internet: www.anticsupf.net/marketing.

Volem destacar també que s'ha distribuït ja entre les 30 empreses participants un cd-rom amb els Currícula Vitae dels assistents, per tal que en facin ús els seus respectius departaments de recursos humans. És intenció dels organitzadors mantenir aquesta iniciativa en totes les edicions futures de la *Setmana del Màrqueting*, ja ho que considerem una oportunitat

excel·lent pel foment del contacte i l'intercanvi entre els estudiants, els professionals i les empreses de reconegut prestigi dels diferents sectors empresarials.

Ja estem invitant a les 30 noves empreses dels deu sectors que han de participar a la segona edició, la del 2004. Us esperem a tots a la *2a Setmana de Màrqueting*, se celebrarà del 12 al 16 de juliol de 2004 a l'Auditori de la UPF, al campus de la Ciutadella. No hi falteu!

**Antonio Ladrón de Guevara
Miquel Bestratén**

Codirectors de la Setmana del Màrqueting

Continueu tot dret

Continuem amb la creació d'una cadena d'exalumnes, tan llarga com sigui possible. Recuperem una línia iniciada fa dos números. Recordeu que ens cal la vostra participació. Si coneixeu algú de la cadena...

David Álvarez (Humanitats, la-3a promoció) coneix a...

Noelia Huguet

- Dret 2002
- Soltera
- Barcelona
- Advocat

CONEIX A ↓

Cinta Cid

- Dret 2002
- Soltera
- Roquetes
- Prepara oposicions

CONEIX A ↓

Marta Parreño

- Dret 2002
- Soltera
- València
- Publicista

CONEIX A ↓

Gemma González

- Dret 2002
- Soltera
- Viladecans
- Estudia un màster

CONEIX A ↓

Elisenda Montaner

- Dret 2002
- Casada
- Andorra
- Empresària d'hotel a Pas de la Casa-Grau Roig

CONEIX A ↓

Anna Alonso

- Relacions Laborals 2003
- Soltera
- Badalona
- Esports Dir

CONEIX A ↓

Sabina Sartorio

- Dret 2002
- Barcelona
- Soltera
- Advocat

CONEIX A ↓

Ester Roca

- Dret 2002
- Vic
- Soltera
- Criminòloga

CONEIX A ↓

Mireia San Nicolás

- Dret 2002
- Soltera
- Barcelona
- Advocat

CONEIX A ↓

Al pròxim número, esperem el vostres emails per continuar cadena. Si no en rebem, demanarem a l'última persona esmentada que segueixi. Animeu-vos!

publicitat IDEC

Segons la meteorologia, la tardor ja és aquí. Val a dir que, per a moltes botigues de roba, ja fa temps que és tardor, i per això ens han torturat, durant aquest estiu insuportable, amb la visió de jerseis de llana i vestits de franel·la. Les fulles mortes, els tons vermellorsos, l'escurçament del dia... tot plegat contribueix a una certa melangia, en la que a vegades ve de gust recrear-s'hi, però que es pot combatre amb una bona alimentació. És el temps de les primeres sopes, i de plats més consistents que ens preparin per als rigors de l'hivern. El rebost es tenyeix dels mateixos tons ocres que el paisatge, i és que la natura, que és sàvia, ens ofereix fruits i verdures de color taronja, rics en betacarotens, que perllonguen el moreno de l'estiu i ens protegeixen contra els refredats hivernals. És també temps de bolets: no feu bestieses, que el bosc s'ha de protegir i a can Petràs de la Boqueria sempre en tenen una bona selecció, a més sense risc d'intoxicar-vos.

El menú que proposem aprofita els productes de l'estació. Comencem amb una crema de castanyes i api. He de confessar que aquest fruit dolç i farinós em fa tomar boja, tot i que en la nostra cuina les fem torrades i gràcies. No obstant, qualsevol receptari del país veí (França) us mostrarà les seves múltiples possibilitats culinàries: pastissos, farciments, guisats... o també sopes, com la que proposem. Abans de l'arribada de la patata, les castanyes van salvar moltes vides, com a fècula bàsica en llocs no aptes per conrear cereals, i continuen sent una bona font d'hidrats de carboni, minerals (especialment sodi, potassi i fòsfor) i vitamines, gairebé sense greixos.

En segon lloc, proposem un clàssic de la nostra cuina, el fricandó. Com en tot plat clàssic, hi ha infinitat de fórmules. De tota manera, com que el millor del món el fa la meva tia-àvia Margarita, m'he permès copiar la seva fórmula, encara que sospito que el seu secret no és tant la fórmula com els anys de pràctica. Amb la meitat de la seva excel·lència, ja farem un fricandó més que acceptable. Això sí, la vedella ha de ser de qualitat, cosa que no vol dir necessàriament cara. Ha de ser un tall tendre i gens nerviut, com per exemple el tall rodó o la llata.

Per acabar, el *Pumpkin Pie* o pastís de carbassa, d'origen nord-americà. Ells el consumeixen per Acció de Gràcies, festa que també acabarem per importar, i si no, temps al temps, però podem gaudir de la seva combinació de textures i aromes mentre hi ha carbasses. Guardeu-lo a la nevera si no l'heu de consumir immediatament, però traieu-lo una estona abans de menjar-lo perquè les espècies despleguin els seus perfums.

The falling leaves

La tardor ja és aquí, i amb ella aliments com les castanyes i les carbasses... Seguiu llegint i prepareu els fogons, que la Montse Vives ens ha preparat unes receptes per salivar de valent

CREMA DE CASTANYES AMB API

1/4 kg de castanyes, sense escorça ni pell; 1 ceba, 1 branca d'api, 50g de formatge tipus Philadelphia; 1l. de brou d'au, un rajolí de nata líquida, pebre, sal, oli d'oliva.

Sofregim la ceba i l'api, tallats menuts, en l'oli. Quan estiguin tendres, afegim el brou i les castanyes, i ho fem bullir fins que aquestes estiguin també tendres. Mentrestant, apartarem una tassa de brou calent, on hi desfarem el formatge. Ho afegim al final de la cocció, rectificuem de sal i pebre, triturarem bé, i decorarem amb el rajolí de nata abans de servir.

Per treure la pell interior de les castanyes, cal escaldar-les un minut en aigua bullent.

FRICANDÓ

8 talls de llata o tall rodó de vedella; 75 g de carteretes fresques o 2 paquets de moixermons secs, remullats en aigua calenta unes 4 hores (no llenceu l'aigua!); 2 cebes; 1/2 tomàquet ratllat; conyac, vi ranci o xerès, sense por; farina; oli d'oliva; sal; pebre; aigua.

Saleu i enfarineu la carn. Fregiu-la volta i volta en una cassola de fang amb oli ben calent. Reserveu-la. En el mateix oli, fregiu la ceba tallada petita, amb el foc més baix que en el pas anterior. Quan estigui tova, afegiu el tomàquet ratllat. Aneu remenant fins que el tomàquet canviï de color. Afegiu els bolets. Si són frescos, espereu a que deixin anar l'aigua; si són secs, afegiu-los escorreguts i no cal que espereu per al següent pas. Aboqueu el licor i deixeu reduir. Afegiu aproximadament mig litre d'aigua (incloent-hi la de remullar els bolets si eren secs) i quan arrenqui el bull, torneu-hi a posar la carn i deixeu que faci xup-xup fins que espessi.

Compte, com tots els guisats que inclouen farina, pot enganxar-se al cul de la cassola si no ho vigileu!

PUMPKIN PIE

PER A LA PASTA BRISA:

170g farina, 100g mantega, 60g sucre, 1 ou, un pessic de sal, una mica de pell de llimona ratllada, una tasseta d'aigua molt freda.

PER AL FARCIMENT:

500g de carbassa a trossos, bullida, escorreguda i freda; 100g sucre; 4 ous, 175ml nata líquida, una cullerada de canyella en pols, dos claus d'espècia mòlts, un pessic de nou moscada, un pessic de gingebre en pols; dues cullerades de conyac, rom o xerès.

Barregeu la farina i la sal amb la mantega tallada a trossos, amb els dits, fins que formi una textura similar a les molles de pa. Afegiu el sucre i barregeu amb una forquilla. Després, afegiu l'ou batut i la pell de llimona. Hauríeu de poder formar una bola consistent; si no és possible, afegiu l'aigua de mica en mica fins que ho aconsegiu. La bola ha de reposar a la nevera una hora, i sortir-ne amb temps suficient per a assolir la temperatura ambient.

Aplaneu la pasta damunt d'una superfície enfarinada (si no teniu corró, utilitzeu una ampolla de vidre també enfarinada). Folreu amb ella un motlle rodó (greixat i enfarinat) d'uns 20cm de diàmetre, i marqueu-lo amb una forquilla. Torneu-lo a la nevera uns 5 minuts, i coeu-lo al forn preescalfat uns 20 minuts.

Mentrestant, tritureu amb el minipimer la carbassa, el sucre i els ous, afegint la nata, espècies i licor. Afegiu-ho a la massa ja cuita i coeu de nou uns 40 minuts o fins que es qualli.

*Els nostres dos antagonistes preferits
s'han decidit a posar-se pèls a la
llengua (per primera i última vegada),
acostant posicions sobre un tema
sempre incandescent: la salut del català*

Amb llengua o sense

Ja ho sé, el títol és una broma fàcil i sobada cada cop que es parla d'aquest tema, però què voleu, la mateixa polèmica sobre la supervivència del català tampoc no és nova. La sotasignat, que mai no agrairà prou la bona memòria amb què Nostre Senyor la va dotar, encara recorda la polèmica sobre el *català light*, ara farà uns deu anys. De fet, el català que es parla en l'actualitat és visiblement *light*, encara que el problema és comú a d'altres llengües. En el cas de la nostra, hem perdut pel camí els pronoms febles, el *no* que ha d'acompanyar als adverbis de negació (mai, ningú,...); les estructures sintàctiques que s'empren tant al carrer com als mitjans de comunicació (a vegades públics) són cada cop més un calc de les castellanes; i, si em permeteu que personalitzi, en una reunió d'amics, ningú no havia sentit paraules com *barjau-la*, *bagassa* o *marcolfa*, totes elles sinònims

de prostituta. De fet, el corrector ortogràfic me les està destacant, però això ja seria un altre tema: Microsoft, com totes les grans empreses, compleix amb el català, si és que hi compleix, de forma ben justeta.

Això ens porta a la següent qüestió: és possible viure només en català? Aquesta també es una pregunta d'allò més original, però malauradament la resposta continua sent negativa. Des d'una perspectiva jurídica, la *Constitució* (sí, aquella tan estupenda, més intocable que la mateixa *Bíblia*) diu que el castellà és la llengua oficial a tot l'Estat, i que els ciutadans tenen el deure de conèixer-la i el dret d'usar-la. La resta de llengües són cooficials en la seva comunicat autònoma, però no hi ha cap deure de coneixement. Potser això explica la subsistència d'actituds poc respectuoses en certs cossos funcionaris, encara que per sort són cada cop menys freqüents. La majoria

de mitjans de comunicació són en castellà, i el cinema, el teatre... Quants dependents o cambres parlen en català? I el que és més greu, per què tenim aquesta mena de complex de parlants d'una llengua de segona, que ens fa canviar d'idioma cada cop que ens parlen en castellà? Potser el problema el té l'altre, el que no ens entén i ens ha de subministrar un producte o un servei. Potser hauria de canviar de feina, i fer-ne una que no li exigís contacte amb el públic, o simplement aprendre català. De tota manera, un idioma no el salva ni la llei, ni el compromís dels poders públics o econòmics, ni les classes als emigrants, tot i que hi ajudin. Qui salva un idioma són els seus parlants. Potser caldria recuperar la militància lingüística, tot i els temps de deserció que vivim. En definitiva, el problema de sempre, més acció i menys lamentació.

Montse Vives

Viure o sobreviure

El debat sobre la salut del català torna a estar en voga. Ho torna a estar perquè és un fet inqüestionable que, després d'anys de recuperació en l'ús social de la nostra llengua, aquest està retrocedint. Ja fa temps algú va dir que el català no estaria plenament normalitzat fins que no es fessin pel·lícules porno en aquesta llengua. Gràcies a l'irreductible **Conrad Son** aquesta fita ja ha estat superada però només cal passejar pels carrers de Barcelona –que al cap i a la fi és la capital de Catalunya– per adonar-se que, de no fer-hi alguna cosa, el català pot quedar reduït d'aquí a uns quants anys, en un procés llarg i lent, però tanmateix inexorable, a llengua *de saló*, seguint el camí que, lamentablement, ja està seguint en molts punts de la geografia dels Països Catalans.

Fa uns dies, el programa *30 minuts* de TV3 intentava reflectir a través de diferents testimonis la realitat del català en l'àmbit escolar, el judicial o el cultural, en escenaris arreu dels territoris amb la nostra parla. Un d'aquests escenaris era un centre educatiu de Caldes de Montbui (Vallès Oriental), on

els estudiants –catalanoparlants i castellanoparlants– eren inquirits sobre l'idioma en el que es relacionaven entre ells.

De les imatges i les seves respostes es podria concloure que els catalanoparlants parlaven en la seva llengua entre ells, però que es passaven al castellà si els seus interlocutors, castellanoparlants però coneixedors del català, empraven l'idioma de Cervantes, cosa que habitualment feien. Això és el que es va poder comprovar quan una noia va afirmar, en català, que s'havia acostumat a parlar amb la seva amiga castellanoparlant –que apareixia al costat– en castellà. L'amiga va corroborar, també en castellà, que tothom li parlava en aquesta llengua i que a ella ja li anava bé i, per tant, no tenia necessitat d'utilitzar el català, que admetia dominar. Aleshores va succeir l'anècdota, que en realitat esdevé categoria. El periodista, que no apareixia en pantalla, li va preguntar, de forma gairebé inaudible per l'espectador: «¿Y con tu madre cómo hablas?». No cal dir en quin idioma va contestar la noia.

Ja fa temps que vaig decidir passar a la

resistència lingüística –i cada dia afortunadament en som més– però això no evita que, de vegades, em traeixi l'inconscient i no *resisteixi* prou. Als ciutadans, però, no se'ns pot traspasar tota la responsabilitat de defensar la llengua. L'Administració –local, autonòmica i estatal– ha de crear les condicions legals i fer acomplir les lleis existents i totes aquelles necessàries –i encara inexistentes– que es corresponguin amb l'estatus de llengua pròpia que té el català. No comptem gaire, més aviat el contrari, amb l'ajuda d'Espanya, ni tampoc massa amb la de la Unió Europea, que, amb l'ampliació, atorgarà oficialitat al maltès, parlat per 300.000 ciutadans, negant-la a una llengua utilitzada per 10 milions de parlants.

El fenomen imparabile de la immigració és, d'altra banda, un desafiament constant a l'idioma. Només aquelles llengües que són percebudes com a necessàries per viure i convida esdevenen llengües vives. L'alternativa, és, sinó, la mort, la pura supervivència. Ja està passant.

Màrius Comorera

Una Noruega diferent

En aquest article, la Maria Abril ens desmenteix tots els tòpics que recauen sobre els nòrdics, en particular sobre els noruegs. Un viatge a través de fiords, llacs i penya-segats

Sempre m'havien dit que Noruega era un país fred, tant pel clima com per la gent. Els típics i tòpics te'ls acabes creient i quan vàrem decidir amb dos amics més anar de viatge, temia que això fos així. Res més allunyat de la realitat.

És cert que les temperatures no són excessives (aquest any, però, era un factor al nostre favor, cosa que fou d'agrair), però la calidesa de la gent sorprèn molt gratament i gràcies a ells vàrem conèixer punts que normalment no apareixen en els tradicionals viatges. Cal també dir que la preparació d'aquest viatge fou divertida, a través de fotografies i imatges per internet vàrem anar a la recerca de tot allò que ens atreïa i que s'allunyava de la tradicional Noruega dels fiords amb vaixell, fent els fiords a peu-senderisme i per carreteres poc convencionals.

Buscàvem quelcom de diferent, i ho vàrem trobar. Llogant un cotxe durant 9 dies i essent els allotjaments en cabanes, la Noruega dels fiords no té res a veure amb la dels fiords amb creuer. És un país de grans contrapunts, des d'un "desert" de gels fins a les terres on les cireres hi donaven els seus colors càlids contrastats amb els verds de les valls i els blaus dels fiords.

Les rutes de senderisme són arreu, ben senyalitzades i amb diferents graus de dificultat. Accessos a les diferents cascades: algunes arran de carretera (on l'afluència de turisme era elevada) i d'altres caminant una hora i mitja muntanya amunt, agafant les cadenes i escales de fusta que et permetien arribar al cim per obtenir les millors vistes sobre els salts d'aigua. El silenci només es veia trencat pel soroll de la caiguda i molt de tant en tant per un "good morning" d'algú que com nosaltres preferia el contacte més verge amb la natura.

Dins de totes les rutes de senderisme que hi ha, una ens va marcar per la resta del viatge. Es tractava de la pujada al Preikestolen, o sigui, el púlpit. Un penya-segat que, essent pla en la seva part superior, cau de cop a un fiord. La seva alçada de 604 m, dels quals n'has de pujar prop d'uns 400, és majestuosa i permet entendre els sentiments de victòria assolida quan et trobes a dalt i l'aire t'acarona. Cal preparar-se perquè el camí és difícil, ple de rocs i pujades molt empinades, però el resultat val la pena. No estàs sol, perquè és un punt considerat turístic, però la teva lluita per anar pujant i l'arribada al pla, deixen a tothom sense alè i és el moment on la solitud esdevé una companyia increïble. No hi ha paraules que puguin expressar la sensació d'aquest penya-segat; només es pot fer i viure-ho.

La meva opinió anava canviant, les cabanes col·locades estratègicament entre fiords, a peu dels llacs, entre camins abruptes, anaven creant aquell misteri que s'ha volgut expressar en moltes ocasions a través de les llegendes i dels seus "trolls", però acabes sabent que és el paisatge el que et crea les idees, el que et porta a un món de màgia on tu en formes part i del qual fins i tot n'esdevens el protagonista. La natura aconseguix embolcallar-te de manera que formes part dels boscos, de l'aigua, i fins i tot dels gels.

El món dels gels ens va acompanyar durant una gran part del viatge, i vàrem decidir visitar-ne un, sentir el so trencat d'un tros de gel que cau a l'aigua i les nostres expectatives de nou es varen veure satisfetes. La llengua de gel era allà, imparable, blava i gris, amb l'aigua que brollava als seus peus blanca, i alguns escaladors que amb corda intentaven assolir-la i conquerir-ne un tram, vists de lluny taques enmig d'un mar de gel que els engolia dins les seves coves.

Tot un món de llum, perquè durant tot el viatge només a la zona de Stavanger es va fer fosc. A mesura que remuntàvem el país, el dia s'allargava i la nit desapareixia. No vàrem arribar a Cap Nord, però no ho lamentem: sabem que ens queda part del país i que l'abraçarem de nou ben aviat.

viatges d'estar per casa

Quan el destí us porta a alguna ciutat que mai no havíeu pensat que visitaríeu tantes vegades, el millor és anar-la descobrint poc a poc, amb tots els sentits oberts i deixant-se sorprendre a cada pas. En Màrius Comorera ens explica la seva experiència valenciana

En tren cap a València

Sempre havia fantasiat amb què l'amor de la meua vida anés lligat a la idea del viatge. Havia somiat infantilment amb aventures transoceàniques, relacions telefòniques i epistolars de l'era precibernètica, equipatges que es fan, es desfan i finalment es perden, escenes lacrimògenes de benvinguda i comiat, llargues esperes a l'aeroport, acalorades discussions sobre l'eterna qüestió de qui va o qui ve, estats d'ànim malenconiosos i en general tots els conceptes, sentiments i inconvenients associats al que se sol denominar vulgarment –i molt!– com *relacions a distància*.

El cas és que cal anar amb compte amb els somnis perquè es poden fer realitat, com deia algú del qual, per cert, en desconec el nom i la procedència. De manera més modesta i d'acord amb l'enunciat de la secció, el desig de lligar la idea d'amor a la de viatge ha acabat formant part de la meua vida, a la que s'hi han incorporat els camps de tarongers que travesso sovint, dalt del tren, anant o venint de València.

M'agrada el tren. Qualificat durant molt temps d'anacrònic, arraconat per l'automòbil i l'asfalt en nom de l'individualisme i del progrés, parent pobre de la inversió pública en infraestructures, el tren és el mitjà de transport viatger per excel·lència. Amb avió et transportes, però no viatges.

Conduir requereix massa atenció per contemplar el paisatge, company inseparable de viatge i, si et porten, et castiguen a estar pendent tota l'estona dels mapes, la qual cosa resulta, francament, una llauna. L'autocar és massa incòmode i brusc, lluny del suau i compassat sotrac del ferrocarril i del dolç tedi que aquest provoca. I el transport marítim, tot i oferir indiscutibles avantatges davant d'aquell com, per exemple, la possibilitat de no enfonsar-nos si ens desplacem per sobre l'aigua, té en la seva virtut el seu pecat i, a més, el mateix inconvenient que volar: no hi ha res per badar-hi, sempre és el mateix.

Oh, què 'bonico'!

Arribar a la capital del Túria en tren té, d'entrada, la immensa recompensa de contemplar la bella i modernista **Estació del Nord**, que ens aboca directament al cor de la ciutat. Des d'aquí, es pot iniciar un itinerari a peu per descobrir el més interessant dels monuments i edificis històrics de la capital entre els quals destaquen, només per citar tres exemples, les mostres del gòtic civil ofertes per la **Llotja**, les **torres de Serrans** o el **Palau de la Generalitat**.

Com a contrapunt futurista al llegat arquitectònic de València, la **Ciutat de les Arts i les Ciències**, s'alça als afores de la

ciutat per oferir als visitants una variada oferta lúdica i cultural inclosa als quatre edificis ja existents (**l'Umbracle**, **l'Hemisfèric**, el **Museu de la Ciència**, **l'Oceanogràfic**) i que tindrà l'espectacular colofó en un cinquè, el **Palau de les Arts**, en construcció.

Entre visita i visita, la ciutat ofereix repassats passeigs pel **Jardí Botànic** o per l'espai verd que recorre tota la ciutat a través de l'**antic llit del riu Túria**, desviat ja fa una pila d'anys. Recomanable i plàcida és també una escapada a l'**albufera** on, amb sort, un llaurador, un pescador o algú de la seves respectives famílies, us introduirà, a lloms d'una petita embarcació, en la flora i la fauna supervivent d'aquest ecosistema amenaçat per la modernitat.

València bé val un arròs i per fer-ho val la pena arribar-se a **Casa Salvador** (Cullera), veritable institució en la matèria i amb una oferta variada d'aquest plat capaç d'emocionar a qualsevol consumidor habitual de paella al Principat. Per acompanyar l'arròs, vins del país, òbviament, valencià. Els negres, d'Utiel-Requena i els blancs, de la Marina Alta (Alacant). De nit, el **Carme**, el barri vell de València, en ple procés de rehabilitació, és la millor opció i la més autèntica per anar de copes.

Tot això i molt més ho teniu a només tres hores de viatge. En tren, evidentment.

Evolució de la dona

pel·lícula

En un

Des de l'actual pel·lícula *Las horas* (Stephen Daldry, 2002), la imatge de **Virginia Woolf** pot estar present en les nostres ments (si més no, amb la cara de **Nicole Kidman** i el seu nas retocat). Però no és a través d'aquest film (la novel·la en la qual estava basada va ser, curiosament, escrita per un home, **Michael Cunningham**) com us vull fer arribar a aquesta escriptora de principis del segle passat (ara ja parlem des del segle XXI), sinó a través d'un escrit seu: *A room of one's own*.

Com a síntesi del llibre podem arribar a la conclusió de que la dona necessita diners (500 lliures a l'any, en l'època de l'escriptora, per ser més exactes) i una habitació per a ella sola, per a poder escriure. **Virginia Woolf** ens explica com, gràcies a una pensió que cobrava d'una tieta seva, que va morir, no tenia la necessitat de treballar per viure i es podia dedicar a escriure. Però la teoria de **Virginia Woolf** és que una dona

pot tenir criteri propi (per decidir si aquest quadre o aquest edifici li agrada o no, si aquest llibre és bo o dolent) i, a més, es pot guanyar la vida per ella mateixa, gràcies a les seves facultats intel·lectuals. Només necessita temps, diners i «desocupació».

Aquest text de **Virginia Woolf** va ser escrit durant l'any 1928; en aquesta època no feia tant que la dona tenia dret a vot (des del 1919) i començava a tenir accés a professions a les quals havia tingut les portes tancades durant molt de temps.

Aquest llibre és considerat també un *clàssic feminista*, ja que en ell trobem l'afirmació de que l'home es considera superior a la dona perquè la supera físicament, moralment i intel·lectualment, i és només gràcies a aquesta comparació que ell es pot sentir superior. La dona, des de sempre, ha viscut en una societat patriarcal i ja és hora de que *el seu criteri* i la seva pròpia escriptura surtin a la llum.

Virginia Woolf també tracta temes actuals com podria ser aquella idea tan *New Age* de que, dins una mateixa persona, existeixen dos tipus d'energia: femenina i masculina (el *yin* i el *yang*) i és la fusió d'elles dues el que porta a la totalitat. Així, l'escriptora cita a **Coleridge**, que deia que una *ment genial* havia de ser andrògina. Segons **Virginia Woolf**, un individu ha de ser: «**womanly or man-womanly**». També podríem adaptar a l'actualitat l'afirmació de que una dona ha de creure en ella mateixa i tenir *self-confidence* (el que avui, els llibres d'auto-ajuda, anomenarien *auto-estima*) i ha d'escriure com una dona, sense ser-ne conscient i d'una manera natural, i, en cap cas, ha d'intentar pensar com ho faria un home. La dona, igual que l'home, necessita activar i exercitar les seves facultats mentals i té ganes de conèixer món i no de quedar-se a casa, calmada, arreglant els mitjons del seu marit.

El món aquàtic a la gran pantalla

*Ningú no pot dir si la moda de produir pel·lícules de temàtica aquàticoesportiva (res de pirates, guerres o aventures submarines, sinó pura exhibició de cossos atlètics) tornarà. El que és segur és que figures com Johnny Weissmuller o Esther Williams van marcar tota una època. Per **Eva Maria Sans Blas***

Ara que aquests dies l'esport està tan de moda, només citarem els Campionats Mundials de Natació i els Jocs de Polícies i Bombers a mode d'exemple, què us semblaria si trasladréssim les seves disciplines i professions a la gran pantalla?

Herois esportius

Qui no recorda aquelles *Sesiones de tarde* dels dissabtes, quan un dels nostres herois d'infantesa, **Tarzán**, es colava a la petita pantalla de casa nostra? Podíem passar hores senceres contemplant l'habilitat del nostre ídol. Però algú s'ha preguntat mai d'on venia tota aquella preparació? Molts dels actors que han donat vida a **Tarzán**, que no són pocs, estan relacionats amb el món de l'esport i per què no, també amb la professió de bomber.

Així doncs, podríem destacar a en **Gordon Scott**, qui, a més de ser instructor d'educació física, va ser bomber; en **Jock Mahoney**, qui va destacar en natació, bàsquet i futbol; o en **Buster Crabbe**, qui, a més de ser **Tarzán**, també es va convertir en **Buck Rogers** i **Flash Gordon**, sent d'aquesta manera l'únic actor que va encarnar als tres herois de ciència ficció més destacats dels anys 30. També s'ha de dir que, encara que en **Buster Crabbe** només va realitzar una pel·lícula com a **Tarzán**, la publicitat va fer que rivalitzés amb en **Johnny Weissmuller**, que en va protagonitzar dotze! I és que tots dos compartien un esport: la natació.

En **Buster** va guanyar els 400 metres d'estil lliure a les olimpíades de 1932. Proesa gens comparable amb la del seu suposat rival. En **Johnny Weissmuller** va guanyar

cinc medalles olímpiques d'or, 52 títols nacionals i 67 internacionals i va posseir tots els rècords d'estil lliure des dels 100 als 500 metres. No hi ha cap dubte que en **Johnny** és el **Tarzán** per excel·lència. D'altra banda, aquesta especial destresa natatòria va ser destacada freqüentment a les pel·lícules que va protagonitzar.

Bellesa aquàtica

Una altre estrella que també va passejar aquesta habilitat per la gran pantalla va ser l'**Esther Williams**, també coneguda com *la reina del surf*, *la sirena de Hollywood* o *la reina del món aquàtic*. Aquesta nadadora infatigable que al 1942 va aconseguir classificar-se pels Jocs Olímpics després d'haver guanyat els Campionats Nacionals al 1939, va ajudar a crear un nou gènere de

Fa uns quants anys, ser dona podia arribar a ser un gran inconvenient, en general i en particular. O potser no fa tant de temps? Per **Núria Olària**

llibre Virginia Woolf. *A room of one's own*. Cambridge University Press, 1995

En aquesta pel·lícula ens trobem amb una família jueva que, abans de que comenci la Segona Guerra Mundial (anys 30), emigra a l'Àfrica.

Aquí trobem una dona en un temps cronològicament posterior al de **Virginia Woolf** (uns 10 anys després), i, dins de la mateixa pel·lícula, podem veure'n una evolució: el marit de la protagonista (un jutge alemany, que ha d'abandonar la seva professió i dedicar-se a portar una granja a **Kenia**, perquè intueix el fatal destí en el qual cauran els jueus de l'època) li envia una carta, des de l'Àfrica, dient-li que s'embarqui en un vaixell, amb la seva filla, per a reunir-se amb ell; que no agafi la vaixella de la seva mare i que porti una nevera (qüestions pràctiques de supervivència). En lloc d'això, la protagonista no li fa cas i, amb els diners que els queden, es compra un vestit de nit. Aquesta dona capritxosa, aristocràtica (podríem, fins i tot, dir mimada), acostumada a una vida plena de petits detalls luxosos, pertanyent a una família de classe mitjana, ha d'adaptar-se a un nou ambient, on la vaixella i el vestit no serveixen per a res. I així com, al principi, es nega a acceptar la relitat més *salvatge* en la qual li ha tocat viure, menys civilitzada per la mà de l'home occidental, poc a poc va adonant-se que, almenys, ella, el seu marit i la seva filla, han conservat la vida (cosa que potser

no hauria estat possible si s'haguessin quedat a **Alemanya**).

Dins la pel·lícula hi ha *temes ètics* a debatre, encara que no us desvetllem els detalls, per si els voleu veure vosaltres mateixos... Però es pot qüestionar fins a quin punt les *armes de seducció* de la dona són correctes per aconseguir segons quins objectius. Tema que apareix en moltes pel·lícules ambientades en temps de guerra. Com si aquestes *estratègies maquiavèliques* de les dones fossin l'única manera d'arribar a segons quins llocs. D'alguna forma, la dona sempre acaba venent una part d'ella mateixa en aquest joc de seducció, per interès, i potser ens podríem plantejar si això és correcte o si, realment, la dona s'ha vist forçada, a través dels temps, a adoptar aquesta actitud per a poder obtenir alguna cosa a canvi, que no podria haver obtingut de cap altra forma. En tot cas, en aquesta pel·lícula en concret, la filla (**Regina**) s'adona de "les armes" que ha utilitzat la seva mare i apareix com a la seva veu de la consciència.

Deixant el tema femení, no us perdeu la fantàstica creació del personatge del marit: jutge íntegre i fort, amb elevats ideals, que sembla superar a la dona en tot, encara que, al final, veurem com els dos es complementen i són igual de forts i independents.

ugar de Àfrica. Caroline Link, Alemanya, 2001

Tornant al tema de l'habitació pròpia, **Virginia Woolf** imagina que escriptores com **Jane Austen** o **Charlotte Brontë** havien d'escriure als menjadors de la casa familiar, envoltades de gent i soroll, i amb contínues interrupcions. És necessari un espai propi, de silenci, per a poder crear (a partir d'ara, anirem tots a la *sala de reflexió*). Potser aquesta, diu **Virginia Woolf**, és la raó per la qual la majoria de les dones han escrit novel·les o prosa, ja que requereixen menys concentració que la poesia i el teatre.

Finalment, gràcies a les dones que han escrit en el passat, les dones d'avui han pogut inspirar-se i re-escriure, perquè: "les obres d'art no són naixements solitaris i individuals, són el resultat de molts anys de pensar en comú, de pensar a través dels cosos de la gent, de manera que l'experiència de la multitud està darrera d'una veu individual". Es podia restringir el pas de les dones a les biblioques, però mai es podrà restringir la llibertat de la seva ment.

Escena de la pel·lícula 'En un lloc de Àfrica'

pel·lícules, evidentment, fet a la seva mida: el musical aquàtic.

Bé en una piscina (*Ziegfeld Follies*, 1946) o enmig de la naturalesa (*La amada de Júpiter*, 1955), les fotografies que es mostren són espectaculars. En els números no hi acostumen a faltar altres complements, com ara les fonts o el fum, així com tampoc altres nadadores i nadadors que potencien l'espectacularitat de la natació sincronitzada, disciplina que ella sempre va impulsar. Entre d'altres, va compartir cartellera amb **Gene Kelly**, **Frank Sinatra**, **Fred Astaire** i **Mickey Rooney** (*That's entertainment*, 1974; *Take me out to the Ball Game*, 1949; *Ziegfeld Follies*; i *Andy Hardy's Double Life*, 1942); tots ells sobradament relacionats amb el món dels musicals. Fins i tot, el propi **Xavier**

Cugat, amb la seva mítica orquestra tropical, va fer un parell d'intervencions (*En una isla contigo*, 1948; *Escuela de sirenas*, 1944; i *La hija de Neptuno*, 1949).

Si de tota la seva filmografia (encara hi ha més pel·lícules de les citades) haguéssim de retenir un títol, aquest hauria de ser *Escuela de sirenas* (*Bathing Beauty*, 1944). No només és la pel·lícula que la va llençar a l'estrellat, sinó també la que posseix els números musicals més imaginatius i de bon gust. La immortalitat d'aquesta pel·lícula queda demostrada amb un dels programes de Cap d'Any que TV3 va preparar a la dècada dels 90 –en aquella època, s'emetia una sèrie musical titulada *Xènia* que protagonitzava l'**Àngels Gonyalons**–. Fent un remake de l'escena en què un con-

junt de noies estan a la vora de la piscina en fila i es van llençant una darrera de l'altre, van convertir les dotze campanades en un moment molt especial: les noies, igualment en filera, es van convertir en les campanades de mitja nit; així doncs, cada cop que una d'elles es llençava a l'aigua, representava una campanada.

És ben cert que la meca del cinema ha transformat nombrosos atletes en estrelles i que Hollywood és capaç d'adaptar-se a qualsevol circumstància. Després de fer tants metres de piscines i acrobàcies tant dintre com fora de la gran pantalla, mai millor dit, podríem afirmar allò de «**ell té poder, ell té poder, l'esport és poderós, ell té poder**».

Finalment ja està operativa la línia d'alta velocitat Madrid-Lleida, després de gairebé un any de retard, una desviació pressupostària de més del 30 %, una velocitat màxima de 200 km/h en un traçat dissenyat per anar a més de 350 km/h, i una posada en marxa improvisada i plena de errors i enfrontaments.

Tenim l'esperança que algun dia arribi l'AVE a Barcelona i a la frontera francesa.

Una vista del pic del Teide

L'AVE, un gran ferrocarril?

Però mentrestant el projecte del govern del PP va prioritant línies d'alta velocitat radials per a enllaçar totes les capitals de província amb Madrid en menys de 3 hores. Un ambiciós pla que amb la liberalització del transport ferroviari canviarà el panorama ferroviari espanyol. Es crearà una empresa pública gestora de les infraestructures que cobrarà a les operadores un cànon per a circular. Potser sigui bona idea. Crear una xarxa paral·lela de ferrocarril, partint de zero. Un ferrocarril d'altres prestacions per a enllaçar grans nuclis urbans, deixant petites i mitjanes ciutats de banda.

Actualment tenim una situació on gairebé totes les grans inversions van destinades a les infraestructures de l'alta velocitat. L'accés al nord-oest des de Madrid amb un túnel de 25 quilòmetres, l'accés a Llevant passant per quasi totes les capitals de la Manxa i l'arribada a la frontera francesa.

Sempre s'ha donat prioritat als recursos públics cap a altres mitjans de transport. Partiem d'una situació molt precària en tots els aspectes, i amb moltes millores per fer en carreteres i ferrocarrils. Es va decidir modernitzar primer les carreteres. Ara tenim una situació molt diferent. I és el moment d'apostar pel ferrocarril.

És una decisió política; crear una nova xarxa de ferrocarril d'alta velocitat o modernitzar a fons el ferrocarril tradicional i crear línies d'alta velocitat complementàries. I la decisió del govern ha sigut crear

*L'AVE s'està fent més ràpid del desitjable, però anirà més lent de l'esperable. El ferrocarril més modern, paradoxalment, té ara com ara unes prestacions antidualvianes, i això que absorbeix diners que s'haurien de destinar als altres ferrocarrils més "antics". Algú entén alguna cosa, d'aquest bati-bull?." Text i foto de **Javier Nicolás***

una nova i ambiciosa xarxa de ferrocarril en detriment de la modernització del ferrocarril tradicional.

El gran perjudicat és el ferrocarril regional tradicional, que està condemnat a morir. Un gran nombre de línies regionals són infraestructures obsoletes amb el mateix estat de la seva inauguració però 100 anys més velles. Són necessàries enormes inversions per a modernitzar-les, imprescindibles per a sobreviure a la privatització del ferrocarril. I ja han avisat. Si no posen diners les comunitats autònomes o els organismes públics locals per a finançar el dèficit del servei, es tancaran les línies. És molt difícil que, a pesar de les subvencions, pugui sobreviure una línia del segle XIX a la competència de les autovies del segle XXI.

Mentrestant hi ha línies com la de Barcelona a Puigcerdà que amb les inversions actuals de modernització es trigarà cinquanta anys en acabar d'actualitzar. Però pitjor ho tenen altres recorreguts, com el Lleida a Poble de Segur, el Mérida a Huelva i Sevilla, el Aranjuez a Cuenca i València, el Canfranc a Huesca, o el València a Teruel, que ni tan sols tenen inversions de manteniment. Tot això són només exemples, perquè d'altres ja s'han quedat en l'oblit. Com la Ruta de la Plata, on els matolls s'obren pas entre les travesses i els vagons perduts a les estacions abandonades seran el refugi de cicloturistes de Via Verda, destí final d'un gran ferrocarril.

A la vinya del senyor

La pluralitat mareja, i com que marejar-se està mal vist, la humanitat s'entossudeix en crear elements homogeneitzadors que calmin el seu estat d'ansietat davant de tanta varietat

L'altre dia, passejant per un dels carrers més concorreguts de la ciutat comtal, vaig tenir una revelació. **Barcelona** és un camp de ceps.

M'explico pels d'imaginació més limitada... Tot i que no puc presumir d'haver visitat gaire món, sí puc acreditar que he atravesat un parell de cops el *charco* (incorrecció lingüística introduïda amb la vènia de *mademoiselle* l'editora), el **Mar del Nord** i la **Península Ibèrica**, i puc jurar davant la guia telefònica que enlloc no he vist la varietat de tot que veig cada dia a la meua ciutat. Els que s'entesten a parlar, positivament o negativament, de la globalització, òbviament no s'han parat mai a pensar - caminar i pensar és més difícil del que sembla - com és que en un sol carrer poden coincidir, ignorant-se però paradoxalment observant-se amb curiositat, 193 nacionalitats dividides entre turistes, guies turístics,

cambrers, quiosquers, estàtues humanes, venedors de flors i d'animals, dibuixants a l'oli, al carbó, a l'spray, al gra d'arròs i a la tinta xinesa, tatuadors de henna, suposades expertes en quiromància, artesans de pulseres i collarets, perruquers de trenes amb fils de colors, malabaristes, titellaires, músics, cantants, clowns, ballarins, predicadors, folleteros (no pensu malament, són els que reparteixen folletos), putes, macarres, escombriaires, mariners, policies, pispes, venedors ambulants, pobres sense ofici ni benefici, rodmons, okupes, escolars, universitaris i jubilats (gran professió). Tanta pluralitat mareja, i com que marejar-se sempre ha estat mal vist i considerat un estat a evitar, la humanitat s'entossudeix en crear "aglutinadors", elements estandaritzants i homogeneitzadors que calmin l'estat d'ansietat que podem arribar a assolir un dissabte

per la tarda si ens obrim pas, més que passejar, per les Rambles de Barcelona. Quins elements? El color que es duu, la moda que ve, el culebró que torna, la llengua que s'aprèn en 15 dies, el programa de televisió del qual tothom parla però que ningú no veu, el mes de vacances d'estiu, les vacances de nadal, de setmana santa, el pont aquest i el pont aquell, la cuesta de enero, la vuelta al cole, el dia dels enamorats, el dia de la mare, l'ortodòncia del fill, el dia del pare... Amén! (ah, això també i molt especialment).

Hi ha de tot, a la vinya del Senyor. Fins i tot hi ha qui s'encarrega de mantenir-la en ordre costi el que costi.

Murphy

*Dedicat a tots aquells grans de raïm que han caigut del cep abans d'hora per obra i gràcia d'altres grans veïns.

butlleta d'inscripció a l'Associació d'Antics Alumnes

Nom i cognoms:	D.N.I.	
Domicili:	Població:	Codi postal:
Telèfon:	Fax:	E-mail:
Estudis:	Promoció (any de graduació):	
Activitat professional:	Data de naixement:	
Adreça professional:	Població:	Codi Postal:
Telèfon:	Fax:	E-mail:

Com has conegut l'AAAUPF?

Quins són els motius per associar-te?

Autoritzo la difusió de les meves dades a través del directori d'associats: Sí No
Sol·licito la meua incorporació a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra
Barcelona, de/d' de 2003

Signatura

examen

seu Ramon Trias Fargas 25-27. Despatx 40.069. 08005 Barcelona
telèfon i fax Telèfon 93 542 27 59. Fax 93 542 25 32
e-mail antics.alumnes@upf.edu
internet <http://www.anticsupf.net>

Dades bancàries

butlleta d'inscripció a l'Associació d'Antics Alumnes

Titular del Compte

Entitat:

Identificació del compte:

Entitat

Oficina

DC

Núm Compte /llibreta

Autoritzo a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra al cobrament de la quota a través del compte/llibreta esmentat.
Signatura

Els antics alumnes que s'associïn dins els dos anys següents a la seva graduació abonaran la quantitat de 30 euros anuals, sense haver de pagar drets d'inscripció. Si la inscripció es fa més de dos anys després de la graduació, a la quota anual de 30 euros s'han d'afegir els drets d'inscripció, de 30 euros.